

Arcibiskup Viganò pritvrďuje: „Treba identifikovať a exkomunikovať pastierov, ktorí podlo a vedome zradili Cirkev

- CZ24 News | 1. července 2020

Arcibiskup Viganò sa znovu hlási o slovo. Po prekvapujúcom otvorenom liste prezidentovi USA Donaldovi Trumpovi, v ktorom mu vyjadril podporu, budú nové arcibiskupove vyjadrenia bodať najmä do srdc mnohých konzervatívnejších prelátov, pretože nimi prekročil hranice akceptovateľnosti a tenkého pastoračného ľadu.

Carl Maria Viganò prišiel o všetko – úrad, pocty, pokoj, slobodu, a ak bude vo svojich listoch pokračovať, možno príde aj o život. Tak nám to potvrdili zdroje blízke bývalému apoštolskému nunciovi USA, ktorý sa musí skrývať a žiť v anonymite už od svojho prvého šokujúceho svedectva, ktorého pozadie podrobnejšie spracoval komentátor Jaroslav Daniška

Po 2. vatikánskom koncile vznikli dva časopisy, ktoré určovali smer v teologickej dišpute. Concilium (1965) založila skupina okolo „majstra koncilu“ Karla Rahnera a neskôr suspendovaného Hansa Künga (spočiatku bol členom aj mladý Joseph Ratzinger). Concilium sa profilovalo ako liberálne krídlo, ktoré vzývalo nechválne známeho „ducha koncilu“, ktorý straší dodnes aj na Slovensku hlavne v katastri obce Borinka. Ako protiváha po zhrození z plodov novôt vznikol v roku 1972 časopis Communio, ktorého hlavnými tvármi boli významní preláti ako von Balthasar, de Lubac, ale aj neskorší pápež Benedikt XVI. (opustiac Concilium), ktorí sledujúc tragickú spúšť, ktorá sa spustila po skončení 2. vatikánskeho koncilu, začali byť protiváhou progresívcov okolo časopisu Concilium. Boli označovaní ako „konzervatívci“.

Čo má tento historický exkurz spoločný s Mons. Viganòm? Má načrtnúť šachovnicu, mimo ktorej sa arcibiskup Viganò cimrmanovským ťahom na „J7“ ocitol . Na tejto šachovnici bojujú (aj nebojujú) „liberáli“ s „konzervatívami“ už vyše 50 rokov, pričom prví hrajú s čiernymi figúrkami „ducha koncilu“ a bielych reprezentujú zástancovia „hermenautiky kontinuity“, tézy, že skutočné učenie 2. vatikánskeho koncilu je v súlade s tradíciou Cirkvi, a mimo neho je zlý výklad koncilu: koncil, ktorý vytvorili médiá.

Práve hermenautiku kontinuity, ideu konzervatívov pod vedením Benedikta XVI., ktorá hlásala nutnosť a možnosť vykladať koncil vo svetle tradície, opustil svojim listom izolovaný Viganò. V najnovšom otvorenom liste naráža aj na esej Mons. Schneidera, kde kazašský biskup hovorí o „duchu koncilu“ a falošnej náboženskej slobode: *„Kedy sa hovorilo o „duchu Tridentu“ alebo nejakého iného koncilu? Nikdy, pretože všetky ostatné koncily nasledovali ducha Cirkvi. Monštrum vytvorené v modernistických kruhoch mohlo byť spočiatku nejasné a klamlivé, ale rástlo, a dnes sa prejavuje vo svojej reálnej podvratnej a vzdorovitej povahe. Je naivné si myslieť, že by sa chcelo zmeniť.“*

Arcibiskup sa cíti byť podvedený, postráda jasnosť tam, kde by mala svietiť najjasnejšie: *„V dobrej viere sme až príliš tolerovali údajné dobré úmysly tých, ktorí presadzovali ekumenizmus, ktorý sa neskôr zmenil na falošnú náuku o Cirkvi. **Dnes už mnohí katolíci neveria, že mimo katolícku Cirkev nie je spásy.** Práve v koncilových dokumentoch sa nachádzajú dvojznačnosti, ktoré otvorili cestu medzináboženským stretnutiam a skončia v nejakom univerzálnom náboženstve, z ktorého bude pravý Boh vykázaný. V týchto dokumentoch môžeme vystopovať dnešnú zradu viery a praxe, tieto dokumenty sa používajú k ospravedlňovaniu všemožných úchyliet. Texty koncilu sú mimoriadne*

ťažko interpretovateľné a odporujú tradícii Cirkvi takým spôsobom, akým jej žiadny iný koncil nikdy neodporoval.“

Na logicky vyvstávajúce otázky ohľadom jeho doterajšieho pôsobenia v Cirkvi, o tom, ako sa mohol dostať až na pozíciu arcibiskupa v ovzduší dvojznačností, ktoré teraz prísne kritizuje, ako mohol celé tie desaťročia mlčať, Viganò odpovedá: „Kľudne teraz priznávam, že som bol bezvýhradne poslušný autoritám Cirkvi. **Mnohí** z nás si nevedeli predstaviť, že by bola hierarchia neverná Cirkvi... Avšak s odchodom Benedikta XVI., ktorý bol naklonený „Tridentu“, získali temné sily slobodu vytvoriť „novocirkev“ a mnohým spadla maska: synodalita, ženské kňazky, demokratizácia, panekumenizmus, homo zväzky, genderové teórie, podpora imigrácie, ekologizmus... korene toho všetkého treba hľadať v II. vatikánskom koncile. Ak ich budeme hľadať inde, nebude na nich liek...”

„Vyžaduje veľkú pokoru uznať, že sme boli desiatky rokov vedení do omylu ľuďmi, ktorí ustanovení ako autority nevedeli ako dohliadať na Kristove stádo a chrániť ho. **Títo pastieri, ktorí v zlej viere alebo dokonca s podlým úmyslom zradili Cirkev, musia byť identifikovaní a exkomunikovaní.** Mali sme až príliš mnoho predajných ľudí, ktorí sa viac starali o to, aby sa zalúbili nepriateľom Krista, než aby boli verní jeho Cirkvi.“

Ďalej si sype popol na hlavu a ukazuje sondu do myslenia mnohých prelátov, ktorí jednajú skôr v mene poslušnosti ako v mene dobra Cirkvi: „Rovnako ako som poctivo a kľudne poslúchal pochybné príkazy, tak dnes s rovnakým kľudom a poctivosťou uznávam, že som bol oklamáný. Nemôžem už zotrvať vo svojich omyloch. Nemôžem ani tvrdiť, že som veci videl jasne od začiatku. Všetci sme vedeli, že koncil je viac-menej **revolúciou**, avšak nikto z nás si nevedel predstaviť, aká ničivá bude. Mohol by som povedať, že Benedikt XVI. revolúciu spomalil, avšak Františkov pontifikát preukázal nad všetku pochybnosť, že medzi pastiermi na vrchole Cirkvi panuje absolútna **apostáza**.“

Arcibiskup v najradikálnejších častiach listu obviňuje najvyšších predstaviteľov Cirkvi zo straty viery a budovania univerzálneho náboženského systému. Jeho kritika smeruje predovšetkým do nemecky hovoriacich krajín, kde miestni pastieri otvorene vyjadrujú myšlienky nezlúčiteľné s učením Cirkvi. Kritika sa dotýka aj najvyšších miest, deklarácia z Abú Zabí (Boha tešia všetky náboženstvá) je podľa arcibiskupa neprijateľná, pretože pravá kresťanská láska nerobí kompromisy s omylom. „**Táto paralelná cirkev postupne zakrýva pravú Cirkev, aby ju nahradila v prospech univerzálneho náboženstva.** Vyjadrenia ako nový humanizmus, univerzálne bratstvo sú heslami filantropického humanizmu, ktoré popiera pravého Boha a buduje ekumenický irenizmus, ktorý Cirkev jednoznačne odsudzuje. **Účelom ekumenických a medzináboženských iniciatív nie je obrátiť tých, ktorí blúdia mimo Cirkvi, ale zmiast a zničiť tých, ktorí majú stále katolícku vieru.** Tieto snahy sú triumfom slobodomurárskeho plánu v príprave na kráľovstvo Antikrista.“

Emeritný pápež Benedikt XVI. čiastočne odmietal hrať túto sebadeštruktívnu hru, a to malo byť dôvodom jeho odstúpenia. Po zvolení za pápeža povedal vetu, ktorej vtedy nie každý chápал: „*Modlite sa za mňa, aby som neušiel zo strachu pred vlkami.*“ Pokiaľ túto vopred pripravenú hru v blízkej budúcnosti prekukne a odmietne hrať aj pápež František, podľa Mons. Viganu bude **odstránený** rovnako ako jeho predchodca.

Otázka konzervatívcov teda znie: je niečo zhnité v samotnom koncile, ako momentálne tvrdí Mons. Viganò, alebo len v jeho interpretácii, ako to tvrdia zástancovia „hermenautiky kontinuity“? Otec Viganò otvoril Pandorinu skrinku. **Mnoho prelátov sa posunie aspoň v myšlienkach na hranicu, za ktorú sa posunul bývalý apoštolský nuncius.** V súčasnosti nie je pravdepodobné otvorenie diskusie o 2. vatikánskom koncile. Na niečo také by bolo potrebné viac podobných hlasov z konzervatívnejšieho tábora a ochota ísť do konfliktu s vysoko postavenými prelátmi a ohromnou mocou médií. A samozrejme treba rátať so silnou antikampaňou, stratou dobrého mena a nadobudnutia titulu rozkolníka a spiatočníka. Každopádne, najnovší list možno dodá odvahu

nespokojencom so súčasnou politikou Vatikánu aspoň pri potieraní tých najextrémnejších liberálnych experimentov.

Mário Vadás